

נצבים וילך – שבת קודש

(ב) כִּי־אֲבִיאֲנֹו אֶל־הָאֲדָמָה |
אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְתָּיו וְזֶבֶת
חֶלֶב וְדִבְשׁ וְאָכַל וְשָׂבַע וְדִשְׁן
וּפָנָה אֶל־אֱלֹהִים אַחֲרֵיהֶם
וַעֲבָדוּם וְנֶאֱצוּנִי וְהִפָּר אֶת־
בְּרִיתִי:

רש"י א ונאצוני. והכעיסוני וכן כל ניאוצן לשון כעס:

(בא) וְהָיָה כִּי־תִמְצֹאן אֹתוֹ
רָעוֹת רַבּוֹת וְצָרוֹת וְעָנְתָה
הַשִּׁירָה הַזֹּאת לִפְנֵיו לֵעֹד
כִּי לֹא תִשָּׁכַח מִפִּי זִרְעוֹ כִּי
יִדְעֹתִי אֶת־יִצְרוֹ אֲשֶׁר הוּא
עָשָׂה הַיּוֹם בְּטָרֶם אֲבִיאֲנֹו
אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי:

רש"י א וענתה השירה הזאת לפניו
לעוד. שהתירתי בו בתוכה על כל המוצאות אותו: כי לא
תשכח מפי זרעו. הרי זו הבטחה לישראל, שאין תורה
משתפחת מזרעם לגמרי:

(בב) וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת־הַשִּׁירָה
הַזֹּאת בַּיּוֹם הַהוּא וַיְלַמְּדָהּ
אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

(בג) וַיִּצְוּ אֶת־יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נוֹן
וַיֹּאמֶר חֹזֶק וַאֲמִץ כִּי אַתָּה
תָּבִיא אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־
הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתִּי לָהֶם
וְאֲנֹכִי אֶהְיֶה עִמָּךְ:

רש"י א ויצו את יהושע בן נון. מסב למעלה כלפי שכינה כמו
שמפורש אל הארץ אשר נשבעתי להם:

(כד) וַיְהִי | כְּכֻלּוֹת מֹשֶׁה לְכַתֵּב
אֶת־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה־הַזֹּאת
עַל־סֵפֶר עַד תִּמָּם:

(כה) וַיִּצְוּ מֹשֶׁה אֶת־הַלְוִיִּם
נְשָׂאֵי אָרוֹן בְּרִית־יְהוָה
לֵאמֹר:

(כו) לָקַח אֵת סֵפֶר הַתּוֹרָה
הַזֶּה וְשַׁמַּתֶּם אֹתוֹ מִצַּד אָרוֹן
בְּרִית־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְהָיָה־
שֵׁם בְּךָ לְעֹד:

רש"י א לקח. כמו זכור שמור הלוך: מצד ארון ברית ה'. נחלקו
בו חכמי ישראל בבבא בתרא (יד ב): יש מהם אומרים: 'דף
היה בולט מן הארון מבחוץ, ושם היה מנח', ויש אומרים: '
מצד הלווחות היה מנח, בתוך הארון':

(כז) כִּי אֲנֹכִי יֹדַעְתִּי אֶת־
מְרִידְךָ וְאֶת־עֲרֻפְךָ הַקָּשָׁה
הֵן בְּעוֹדָנִי חַי עִמָּכֶם הַיּוֹם
מִמָּרִים הֵיטֵב עִם־יְהוָה וְאַף־
כִּי־אַחֲרֵי מוֹתִי:

(כח) הִקְהִילוֹ אֵלַי אֶת־כָּל־
זִקְנֵי שְׁבִטֵיכֶם וְשִׁטְרֵיכֶם
וְאִדְבָּרָה בְּאָזְנֵיהֶם אֶת־
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְאֶעֱיֶדָה בָּם
אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ:

רש"י א הקהילו אלי. ולא תקעו אותו היום בחצוצרות להקהיל
את הקהל לפי שנאמר עשה לך ולא השליט יהושע עליהם
ואף בחייו נגזזו קודם יום מותו (ס"א ביום מותו) לקיים מה שנאמר
ואין שלטון ביום המות: ואעידה בם את השמים ואת הארץ.
וא"ת הרי כבר העיד למעלה העידותי בכם היום וגו' התם
לישראל אמר אבל לשמים ולארץ לא אמר ועכשיו בא לומר
האזינו השמים וגו':

(כט) כִּי יֹדַעְתִּי אַחֲרֵי מוֹתִי
כִּי־הִשְׁחַת תִּשְׁחַתּוּן וְסִרְתֶּם
מִן־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוִּיתִי
אֲתֶכֶם וּקְרָאת אֲתֶכֶם
הָרָעָה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים כִּי־
תַעֲשׂוּ אֶת־הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה
לְהַכְעִיסוֹ בְּמַעֲשֵׂה יָדֵיכֶם:

רש"י א אחרי מותי כי השחת
תשחיתון. והרי כל ימות יהושע לא השחיתו, שנאמר (יהושע כד,
לא): "ויעבדו ישראל את ה' כל ימי יהושע" מכאן שתלמידו
של אדם חביב עליו כגופו, שכל זמן שיהושע חי, היה נראה
למשה כאלו הוא חי:

(ל) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה בְּאָזְנֵי כָל־
קְהַל יִשְׂרָאֵל אֶת־דִּבְרֵי
הַשִּׁירָה הַזֹּאת עַד תִּמָּם:

רש"י א וידבר משה באזני כל-

ל ומליל משה, קדם
כל קהל ישראל, ית
פתגמי תשבחתא, הדא
עד, דשלימו.

כ אֲרִי אֶעֱלֶנּוּן לְאַרְעָא
דְּקִימִית לְאַבְתָּהוֹן,
עֲבָדָא חֶלֶב וְדִבְשׁ,
וַיִּיכְלוּן וַיִּסְבְּעוּן,
וַיִּתְּפִנְקוּן; וַיִּתְּפִנְקוּן
בְּתַר טַעוֹת עֲמִמָּא,
וַיִּפְלְחוּן לַהוֹן, וַיִּרְגְּזוּן
קִדְמִי, וַיִּשְׁנוּן יַת קִימִי.

רש"י א ונאצוני. והכעיסוני וכן כל ניאוצן לשון כעס:

כא ויהי ארי יערען
יתהון בישן סגיאן,
ועקן, ותתיב תשבחתא
הדא קדמוהי לסהיד,
ארי לא תתנשי מפם
בניהון: ארי גלי
קדמי יצרהון, דאנון
עבדין יומא דין, עד
לא אעילנון, לארעא
דקיימית.

כב וכתב משה
תשבחתא הדא, ביומא
ההוא; ואלפה, לבני
ישראל.

כג ופקיד ית יהושוע
בר נון, ואמר תקף
ועילם ארי את תעיל
ית בני ישראל, לארעא
דקיימית להון;
ומימרי, יהי בסעךך.

כד ויהוה פד שיצי משה,
למכתב ית פתגמי
אורייתא הדא על
ספרא: עד, דשלימו.

כה ופקיד משה ית
ליואי, נטלי ארון
קימא דיי למימר.

כו סבו, ית ספרא
דאורייתא הדין, ותשוון
יתיה, מסטר ארון
קימא דיי אלהכון;
ויהי תמן בך, לסהיד.

כז ארי אנא ידענא ית
סרבנותך, וית קדלך
קשיא; הא עד דאנא
קים עמכון יומא דין,
מסרבין הויתון קדם
יי, ואף, בתר דאמות.

כח פנושו לוטי ית
כל סבי שבטיכון,
וסרכיכון; ואמליל
קדמיהון, ית פתגמיא
האלין, ואסהיד בהון,
ית שמיא וית ארעא.

כט ארי ידענא, בתר
דאמות ארי חבלא
תחבלון, ותסטון מן
אורחא, דפקידית
יתכון; ותערע יתכון
בשתא, בסוף יומיא
ארי תעבדון ית דביש
קדם יי, לארגזא
קדמוהי בעובדי
ידיכון.

ל ומליל משה, קדם
כל קהל ישראל, ית
פתגמי תשבחתא, הדא
עד, דשלימו.

ל ומליל משה, קדם
כל קהל ישראל, ית
פתגמי תשבחתא, הדא
עד, דשלימו.

ל ומליל משה, קדם
כל קהל ישראל, ית
פתגמי תשבחתא, הדא
עד, דשלימו.

ל ומליל משה, קדם
כל קהל ישראל, ית
פתגמי תשבחתא, הדא
עד, דשלימו.

ל ומליל משה, קדם
כל קהל ישראל, ית
פתגמי תשבחתא, הדא
עד, דשלימו.

ל ומליל משה, קדם
כל קהל ישראל, ית
פתגמי תשבחתא, הדא
עד, דשלימו.

ל ומליל משה, קדם
כל קהל ישראל, ית
פתגמי תשבחתא, הדא
עד, דשלימו.

ל ומליל משה, קדם
כל קהל ישראל, ית
פתגמי תשבחתא, הדא
עד, דשלימו.

ל ומליל משה, קדם
כל קהל ישראל, ית
פתגמי תשבחתא, הדא
עד, דשלימו.

ל ומליל משה, קדם
כל קהל ישראל, ית
פתגמי תשבחתא, הדא
עד, דשלימו.

ל ומליל משה, קדם
כל קהל ישראל, ית
פתגמי תשבחתא, הדא
עד, דשלימו.

ל ומליל משה, קדם
כל קהל ישראל, ית
פתגמי תשבחתא, הדא
עד, דשלימו.